

HUMOR & SEX 2

VILNÍ
PADOUŠI
A HRDINOVÉ

JITKA MOODY

KNIHA DRUHÁ

HUMOR & SEX 2

**VILNÍ PADOUŠI A HRDINOVÉ
...Z FILMŮ, KNIH, SERIÁLŮ**

Jitka Moody

Humor & Sex 2
Vilní padouši a hrdinové

Vydalo nakladatelství Jitka Moody
ISBN 978-80-908844-5-8

Copyright © Jitka Moody, 2023
Cover © Jitka Moody, 2023

Tato kniha je složený hold
všem hrdinům z filmů, seriálů i z knih,
jež si autorka půjčila pro svůj
jemně nemravný záměr.
Stejně jako to předtím provedla
s pohádkami, i tady jsou erotické příběhy
prošpikovány humorem
a díky barvitému stylu
se dobře čtou.

Obsah

Predmluva	6
Harry a Predmet nejvyšší touhy	8
Stane se i v lepší společnosti.....	25
Indí Dzíns a pátrání po Zatraceném meste.....	36
Zelený svet.....	50
Smrt vcelí královny.....	60
Policejní záležitost	77
Kocící roupy	92
Svet podle Gárpikovy matky.....	105
Kam nemuze dábel.....	116
Sedmicka odhodlaných	133
Pohádková nevesta	144
Za vlast!.....	154
Možná buh udelal chybu	167
Andel a démon.....	184
Trilogie Humor & Sex... a jedna navíc.....	202
O autorce	203

Předmluva

Když jsem po sobě pročítala tyto příběhy, jedna věc mě trochu mátlá. Snad i na chvíli znejistila.

Většina mých padouchů jsou ženy.

Tím bych fakticky nerada prosazovala nějaký feminismus naruby nebo vůbec to tlačila kamsi do černobílé pozice, kdy jednomu pohlaví bude cosi přiklepnuto a to zbývající automaticky spadne s plesknutím do role opačné. Ne, jestli hodláte zabřednout do filozofické debaty, kdo to má na tom světě horší, tak mne vynechejte.

Jasně, přiznala jsem, že do oblečků antagonistů jsem spíš nasoukala zlovolné a světožírající samice, ale za tuhle rovnici se necítím být zodpovědná. Ono mi to tak nějak vyšlo. Prostě většinu rolí filmových nebo knižních hrdinů zastali muži. A i když někde mohlo být vtipné, že v erotické zápletce narazili, a to, prosím pěkně nejednou i do slova, na jiné muže, být to pravidlem, asi je to na mou vlastní diagnózu.

Tím se asi pomalu dostávám k tomu, proč tahle kniha vůbec vznikla.

Jedno chci popřít hned zkraje. Nejde o žádné zesměšňování. Z nikoho jsem nehodlala dělat tajtrlíky, řečeno slovy klasika. Z těch postav, které jsou známé z příběhů, ani ze jmen autorů, kteří je stvořili. Často jde o díla, jež sama obdivuju, a stříhnout si vlastní epizodku, vlastní verzi toho, co by mohlo být, kdyby se přidala špetka erotiky a dvě špetky humoru, to je pro mne bez nadsázky čest.

Nechci jim ani vám brát hrdiny nebo padouchy, které milujete. Jen jsem si je půjčila. Drobně obměnila jména, pohrála si s nimi. Pobavila se a snad nějakou tu zábavu způsobím i milému čtenáři.

Jestli se mi příběhy podařily, to už nechám na posouzení každému, kdo bude mít chuť se začíst. Pokud tu a tam na vaší tváři vyloudím úsměv, tak o tohle tu přesně šlo.

jm

Harry a Předmět nejvyšší touhy

„Harry!“

Cuknul sebou. Tenhle mladík, jizva tvaru blesku na čele, k nosu připlácnuté rozflákané lenonky, tak jeho tělo sebou šknulo, asi jako když použijete kouzlo Titillo na hamouna střapatého. Křížec strašidla a velké horské veverka totiž nesnáší lechtání.

Harry se nadechnul.

Zhluboka nasál vzduch a zároveň cítil, jak se definitivně dostává z transu. Ztuhlost končetin už také pominula, aspoň těch stěžejních čtyř.

Zmatený výraz na tváři, kterou zná celý mimošmudlovský svět, vystřídaly rozpaky.

Kráska celá v rudém už byla pryč. Blondýna, ze které si pamatoval jen její skoro bílé oči a potom asi nejdokonalejší ňadra, jaká kdy viděl. Nemohl se rozhodnout, zda to, že by je už nikdy neměl spatřit, v něm má vyvolat pocit úlevy nebo jisté míry beznaděje.

Teď se k němu řítí vyděšená Hermína a piští, že všechno viděla. Křehký dívčí hlásek zrovna huláká, že měli pravdu. Cosi se tu děje. Smrtichvosti se určitě snaží ovládnout školu pomocí sexuální magie.

„To nesmíme připustit, Harry!“

A chudák Harry Gotter se k ní točí zády a zahanbeně se snaží vepat do kalhot, co se tam na první pohled docela jistě nevezle.

Hermína už je skoro u něj, botky měkce pleskají o tvrdou dlažbu školní chodby v Jebáčcích. Při běhu se jí těžký cop nemotorně

bimbá ze strany na stranu, asi jako když chcete kouzlem opravit kyvadlové hodiny, ale zbabráte to. Místo zpřesnění je zbavíte veškeré tvrdosti.

Table myšlenka mladému Gotterovi vnuknula jeden nápad. S určitým očekáváním mrknul na vzdouvající se rozkrok a už málem šmátnul po hůlce.

Než mu přišlo, že by to nemusel být tak dobrý nápad. Aby nakonec neskončil tak, že si pokaždé, když se sladkou Džíny budou chtít být chvílku sami, vypomůže protikouzlem.

Takové zpřesňující zaklínadlo na krevní oběh. Ego zpevňující kouzlo.

Erecto s poněkud pulzujícím účinkem.

Kouzelnická náhražka toho, co ve světě šmudlů zastane modrá pilulka. Až na to, že tady mají chlapi sem tam i jiné možnosti.

Hermína konečně stála naproti němu, tvářičky zarudlé a sotva popadala dech. Pohled zkusila fixovat na jeho tvář, jen aby očima neškobrtнула o vyboulení v Harryho rozkroku. To se jí, pochopitelně, ani trochu nedařilo.

Rob byl docela jiný. Zvyklý řešit věci na rovinu.

Konečně se k nim docoural a hodlal rozvést řeč plnou omluv, jak se snažil Hermíně vysvětlit, že to měli nechat být. Prostě dva skoro dospělí lidé mají tu a tam nárok na trochu potěšení. Jen školní chodba k tomu není úplně nejvhodnější.

Pak zrzka upoutalo cosi jiného.

Rob vykulil oči, prohrábnul se zrzavou kšticí a obdivně zahučel: „No, páni, teda, Harry, ve jménu Merlinových kul...“

„Ale ne, Robe,“ bránil se Gotter. Švihnul hůlkou nad brýlemi, roztržitě zamumlal Okulus reparo a potom střídavě pohlédl na své přátele. „Hermína má pravdu. S tím útokem.“

Zrzek se usklíbnul, uchichtl. Úplně v tu chvíli zapomněl, že je tam i Hermína, a tónem, jako by Harrymu domlouval, povídá:

„Ale Harry. Možná ta kočka v rudém na tebe šla trochu zostra, ale já osobně bych to útokem nenazval. Vlastně,“ Rob se chraplavě zasmál, „nejspíš by mě ani nenapadlo se moc bránit. Já rád ženské, které nemají problém chlapovi hezky tvrdě poručit.“

Hermíně přišlo, že nastal čas se drobet připomenout, tak zpražíla Roba pohledem. Docela zostra, když už to má ten zrzek rád.

„Jindy,“ říká Harry a pobaveně se na ty dva culí, „by bylo asi zajímavé poslechnout si, jak to tady Hermíně vysvětlíš, Robe. Teď ale máme důležitější práci.“

„Správně,“ přikývla Hermína. „Zjistíme, co se tu děje. Musíme mít oči otevřené...“

„A poklopec pokud možno zavřený,“ doplnil Rob a oba s Hermínou se tomu zasmáli, zatímco Harry zavrčel, že to nebylo ani trochu vtipné.

Zpráva o napadení studenta je zastihla v knihovně.

„Muselo se to stát až po Brumpálově smrti,“ mudruje si pro sebe Hermína. „On by tenhle hnus v Jebáčcích nepovolil.“

Prolistuje knihu Podpásová a smyslová kouzla, když nenajde, co hledá, odloží ji na vysoký štos a popadne Sexuální síla a přeměna vyvrcholení v praxi.

Pusu ale na chvíli nezavře.

Jejich hlasy tlumí kouzlo Quietus, součást školní knihovny. Je účinnější než staromódní tabulky vyzývající studenty ke klidu, aby nerušili ostatní. Na jejich místě teď visela petice Harantů ploskozubých po přeřazení z klasifikace jednoduchého x, tedy zvířat nudných, do dvojitých xx, mezi nepochybně zajímavější zvířata neškodná.

Hned vedle prskal oběžník a studenti nižších ročníků byli nabádáni, aby knihy vraceli na police. Motivací jim měla být poměrně střídmá forma pohružek ze strany Knihomolných šotků „nejsouc o snách buzení a s čerstvým séměm poluce do knihovny bičem hnáni ni okolků bezhlavých při marnivém šmínek plácání sobě v zrcadle hleděti“.

Jak trefně poznamenal Rob, Prdelovník sevřený aby se v tom vyznal.

„Je dobře, že jsme se do školy vrátili.“ Hermína se mračí do knih, přitom bez přestávky kušní. „Už nějakou dobu se šeptá, že se tu děje cosi zlovolného, ale tohle je i od Vy-Naprosto-Jasně-Víte-Jakého-Zmrda-Myslím nepředstavitelně nepěkné.“

„Zase ale,“ oponuje Rob chabě, „když si vezmeš všechno zlo, co napáchal černou magií, tak tyhle erotický triky mě zase tak netrápěj.“

„Myslím,“ řekla Hermína a potlačený vztek jí dával jemně afektovaný tón, „že tahle sexuální magie je o hodně horší než ta nejčernější. Vlastně to vím docela jistě.“

No a tohle je zhruba ten moment, kdy se do knihovny přičítí jistý student Nebervílu Tomáš Dýn. Celý vyplašený ze sebe vysype, že na ošetřovnu přinesli Levanduli Braunovou.

Poznali ji už od dveří ošetřovny. Tam také Harry, Rob a Hermína zůstali chvíli stát.

Levandule ležela na prostém lůžku, dlouhé vlasy rozčuchané. Oči mhouřila a z pusy jí bez ustání vycházely dlouhé steny.

„Bolí ji to?“ Robův hlas zněl starostlivě. Vždyť šlo o jeho bývalou přítelkyni.

Tomáš se zarazil. Na tváři drobet rozpaky, krčí rameny. Řekne: „To bych nemyslel.“

Když naše trojka přistoupila blíž, Rob se hryzl do rtů. Uši mu zaplály jasnou červení. Začalo být celkem jasné, že o bolesti nemůže být řeč. Levandule ležela na nemocničním lůžku. Ruce jí bloudily po těle. Kňourala a vzdychala, panenky protočené, ve tváři vepsaný chtíč. Jazykem a rty přitom dělá úžasně vzrušující věci.

„Páni,“ hlesl Ron zahanbeně. „Takhle jsem ji nezažil.“

Později vyjde najevo, že se opakovaně pokoušela vytrhnout někomu hůlku, a když se jí to jednou povedlo, namířila na každého, kdo byl aspoň zčásti mužského pohlaví, a vyřvávala: „Erecto maximus!“. Čímž měla způsobit dvě nervová zhroucení a jeden srdeční kolaps.

Harry se obrátí ke Gangréně Hnisoprdlové, od hlavy k patě mokré od lektvarů, které se neúspěšně pokoušela dostat do churavější dívky. Mladý Gotter chce vědět, co se vlastně Levanduli přihodilo.

„Možná ji uštknul Puchýřník tvrdoocasý,“ povídá Gangréna, když se předtím narážkám, zda nejde o sexuální magii, jednoduše vysmála.

Cestu Zaneřádným lesem všem zpestří Hermína.

Prakticky bez nádechu opentlí Gangrénu Hnisoprdlovou všemi peprnými slovy, které zná. Dokonce si kreativně vypomůže některými novými, co pochytila z příručky pro chovatele cizokrajných mazlíků Potvory jiných světů. Aby se dostalo i na Gangrény příbuzné.

U Habritovy hájenky se zastavili a hlasitě zaklepali, než se vecpali dovnitř.

Poučili se z jedné drobné příhody, kdy vzrušení z toho, co se jim právě přihodilo nebo snad z něčeho, čemu by se rádi vyhnuli, je zbavilo zdvořilé soudnosti. Vlítli dovnitř jak roj Hajzlíků sršňovitých a Hermína stačila říct dobré tři věty, než celí zfamfrněli úžasem koukali na Habrita a ten ještě o cosi vykuleněji civěl na ně.

Trapná chvílka ticha.

Pak jim došlo, že intimní čtvrthodinku si jeden může odbýt, i když je právě docela sám. A zhruba od té doby také Habritovo „vobstarat Chloupka“ dostalo drobet jiný význam.

Každopádně tentokrát si počkali na poloobrovo hřmotné „jóóó“, než opatrně vklouzli do jeho skromného příbytku.

Pak došlo k tomu drobnému přehmatu.

Třeba za to mohla rozrušená Hermína, jak tak ze sebe chrlila páte přes jedenácté. Asi tomu nepřidali ani Rob a Harry, když jí skákali do řeči a opravovali. Nebo to třeba můžete brát tak, že Habrit neměl svůj nejbystřejší den.

Poloobr si odkašlal nejméně nápadným způsobem, jakého byl schopen, mrknul směrem k Hermíně a pak k „mladým pánům“ zahuhňal, že „tyhle diškrétní věci radši bez ženskejch“. A znovu prstem dloubnul směrem k jediné „ženské“, snad aby nedošlo k mýlce.

Hermíně to na náladě nepřidalo.

Nakvašeně třískla dveřmi, a zatímco ti tři uvnitř se snažili chlapské věci řešit tiše, ona si docela dala záležet, aby ženský pohled byl slyšet zřetelně a parádně nahlas.

Bez servítků.

Ze všeho nejdřív se Habrit na Harryho a Roba podíval a nijak neskřýval zklamání.

„Jeden by myslel, že ve vašem věku už...“ mumlal si, pak se ale vzchopil. Narovnal se. Prohrábnul vousy, a když se mu podařilo prsty zase vymotat, odkašlal si.

Odchrchlal do dlaní, olízl rty, poškrábal na nose, až konečně našel řeč.

„Teda, jak bych to... Viděli jste dva zamilovaný pavouky ještě, než ho ona sežere?“

Rob těžce polknul. Hlas mu vyskočil o oktávu výš. „Pavouci? Proč pavouci?“

„A taky,“ pokračoval Habrit, „to dělaj všichni psi. Jak tak vo tom dumám, voni nejspíš i lidi to tak dělaj...“

Harry se naklonil k Robovi.

„Mluví o tom, o čem myslím?“

Rob znovu polknul, jak kdyby se mu měli z pusy zase klubat slimáci. Stejně zelený v obličejí, oči vybulené.

„Já myslím, Harry,“ pípne, „že jo.“

Asi třikrát se pokusili Habrita přerušit, jenže ten měl nejspíš za to, že čím dřív a rychleji to ze sebe dostane, tím spíš si můžou povídat o něčem rozumnějším.

Zarazil se teprve na potřetí Harryho „Tak přece poslouchej, Habrite. Ptali jsme se na kouzla k erotickému očarování jiných lidí. Pokud tedy tvoje řeč nevede k tomu, jak motýlci používají sexuální magii...“

„Jo tááák,“ oddychl si Habrit. Zakřenil se, pak se od plic zachechtal. „To jste měli říct hned.“

Obřími prsty se probíral v uzlech tvrdých vousů, až pak povídá: „Vo týchle voblasti toho zas tolik nevím. Ale zkuste se poptat v Hampjzový ulici. Ta je vodorovná k Příčný ulici. Potkáte tam holky, co vo sexu a kouzelníkách věděj naprosto všecko. Pár užitečnejch tipů vám tam daj.“

Habrit se otočí, aby dal najevo, že to je od něj všechno. Až už byli Harry s Robem prakticky na odchodu, dodal, že ještě je také v je-báčské knihovně jakási kniha. Dokonce si vybavil její název.

Před hájenkou se Harry i Rob rozhlíželi, ale Hermínu nebylo nikde vidět.

Až ji zahlédli vzadu u krmníku pro Sviňuchy krátkonohé, jak dřepí na pařezu. I z dálky řeč těla prozrazovala, že naštvanost ji hned tak nepouští i to, že zblízka vše bude ještě horší.

„Myslíš,“ povídá Rob s jistou nadějí v hlase, „že je nutný jí povědět obě varianty?“

Harry se usmál: „A jakou bys vybral?“

Kráčejí ke své kamarádce, ona dělá, že jejich kroky neslyší a také, že ji cosi děsně zaujalo vysoko v korunách jedovatých kaštanů.

„A kterou myslíš,“ vzdechne Rob, „si vybere ona?“

Druhý den hned po hodině obrany proti černé magii se sejdou v knihovně.

Hermína listuje 100 plus 1 způsobů, jak ze samečka udělat naprostého pitomce a přitom nadšeně žvatlá, jak je báječné, že si na tu knihu Habrit vzpomněl.

„Tolik užitečných informací na jednom místě bysme asi nenašli,“ rozplývá se. „Představte si, na jakých špinavých místech by nás to nutilo hledat.“

„Fakt štěstí,“ zahuhlal Rob a šlehnul po Harrym pohledem. Ten pokrčil rameny a sladce se usmál.

Protože asi není těžké souhlasit s Robem, že ta druhá varianta by byla o něco zábavnější, snad je dobré přejít přímo k tomu, co v knize objevili.

Takové malé shrnutíčko sexu v kouzelném světě.

Podle všeho tady neexistuje nic jako frigidita nebo impotence. Jinými slovy, když vám miláček, co umí čarovat, poví, že nemůže, tak jenom nechce.

Sex a kouzla jsou propojené. Takříkajíc v rovnováze.

Posílíte jedno, umocníte i druhé.

„V kouzelnickém světě,“ praví Hermína tónem, jako by se bavili o dýňovém kompotu, „kde peníze nehrají takovou roli jako u šmuďů, je sex silným pojítkem k moci.“

Vypočítává příklady, v detailech se nenimrá, často je dokonce přeskakuje. Harry nebo Rob občas cosi namítnou, ale ona si toho všimne jen málo.

Pak vyjekne. Rukou si překryje pus, zatímco prst druhé ruky je jako hůlka namířen na jakési řádky textu.

Hermína zaklapne knihu, obě ruce složí na přední stranu. V očích vítězoslavný pohled, když řekne: „Už vím, proč je pro Vy-Bezpečně-Víte-O-Jakém-Sviňákovi-Mluvím tak důležitý sex.“

Rob zúží oči do škvíry a s vážnou tváří pronese: „Netroufnu si hádat.“

Hermína důstojně přikývne, ať už jeho ironii nepochopila či se rozhodla ji ignorovat.

„Na sexuální magii neexistuje obrana. Nikdo se jí totiž ještě vážně nezabýval.“

„To mi přijde skoro škoda,“ zamumlá Harry upřímně.

„Jo,“ přidá se Rob. „Znělo mi to jako oblíbený předmět.“

„Ale máme větší problém,“ vykládá Hermína. „Zdá se, že v do-
bách, kdy na Škole čar a kouzel v Jebáčcích studoval Tom Raddel, což je, jak víte, jméno Valde-“

„Nevyslovuj to!“ vypískl Rob zděšeně.

„Vida,“ ušklíbne se ona. „Pánové mě přece jen poslouchají.“ Pak se zase zamračí a pokračuje. „Jde o to, že když tu studoval, profesor Brumpál mu zabavil jakýsi předmět. Mělo se za to, že je jen nemravný, tak ho prostě uschoval mezi jinými krámy, co do školy nepatří. Jenže...“

„Budu hádat,“ ozve se Harry. „Je pořád někde ve škole, ale schovaný, a on ho chce zpět. Protože ať je to cokoli, má to v sobě silnou sexuální magii, vlastně si myslím, že bude asi nepřemožitelná...“

Hermíně zklamaně spadne čelist. Rychle začne listovat v knize, asi aby mohla ještě cosi dodat. Pak desky zase zaklapne, vlastně s nimi práskne, až kniha zaskučí bolestí.

„Jak to víš!“ chce vědět.

Harry unaveně pokrčí rameny.

„Hermíno,“ ozve se Rob. „Je tam taky jak tu erotickou hračku najít?“

„Tak za prvé,“ šlehe po něm pohledem, „Robe Vízle, rozhodně to není hračka. A za druhé, ano, jsou tu jistá vodítka. Podle všeho ji lze

najít a vlastně získat jen dvěma způsoby. Ten snazší je být původním vlastníkem, nebo,“ významně pohlédla na Harryho, „s ním být v propojení.“

„A ten druhý?“ chce vědět Harry.

„No,“ klopi poprvé Hermína oči. Nervózně si olízne rty. Konečně tiše povídá: „Musí se sexuálně nabít.“

„Ať to znamená cokoli, nezní mi to zle,“ vypadne z Roba a Hermína mu věnuje jeden ze svých roztomile vražedných pohledů.

Pak vysvětlí: „Musí se spářit s dostatečným množstvím samců nebo samic svého druhu. Potom se medailónek zbarví do ohnivě žluté barvy...“

„Medailónek? Tak počkej,“ protestuje Rob. „O medailónku jsi nic neříkala. Jaký medailónek?“

Hermína se zasměje, v očích jí hrají plamínky a vůbec vypadá, že vlastně všechno sama vyřešila, už jen si pro tu věčičku dojí.

Rozevřela knihu. Chvíli listovala, a když našla stranu, kterou hledala, otočila listy k Harrymu a Robovi.

První vyjekl Harry, hned potom medailónek poznal i Rob.

„Ale ten přece nosí Leticie Bobříková, profesorka dějin čar a kouzel!“ vysloví Rob zřejmé, zatímco ostatní dva přikývnou.

„Myslel bych,“ namítne Harry zamyšleně, „že kdo se zabývá sexuální magií, bude sám tak nějak...“

„Víc sexy?“ dopoví Hermína a k překvapení obou mladíků souhlasně kývne. „To je zvláštní. Třeba ty její neupravené vlasy, nenalíčená tvář a bez tvaré oblečení, tohle všechno je jen maska. Ve skutečnosti...“

„Správně,“ zvedne se Rob, aby dal najevo, že čas váhání minul. „Je na čase podívat se, jak vypadá doopravdy.“

„Ještě že máš zásoby spoustuličného lektvaru,“ chválí Rob Hermionu. Ta celá zrůžoví, oči zajiskří, pak potěšeně mávne rukou.

Rozlije hustý nápoj do tří sklenic, přidá do každého po vlase. Lektvary tak dostanou trochu jinou barvu, přičemž pro žádný z nich by se reklamní slogan nehledal nijak snadno, kdybyste ho chtěli šoupnout do maloobchodu.

„Povíš nám, v koho se změníme,“ bručí Rob, „nebo se máme dát překvapit?“

Harry, Rob i Hermína popadnou každý svou sklenici. Jako po každé, i tentokrát se neubrání úšklebku nad tím, jak nápoj vypadá, jak páchne a také, co se dá očekávat od té chuti.

„Budou z nás Stan, Semeon a Baltazar ze Zmiježeru,“ říká Hermína. „Nějak jsem si neuměla představit, že by se těchhle sexuálních zvráceností účastnily i dívky.“

„Vážně?“ ujede Robovi. „Já si to zas špatně vybavím bez nich.“

„Ti tři teď někde asi spí,“ odušil Harry a Hermína přikývla.

„Tak ať je to za námi,“ zvednul svou sklenici Gotter a napil se. Chvilka palčivého dávení, pak mu kůže začala bublat, měnit tvar. Ruce divoce zarůstaly chlupy, až měl obavy, jestli Hermína zase nečmajzla chlup nějakého zvířete.

„No ty máš ránu,“ zakřenil se na Harryho hubený blondák a jakýsi obtloustlý brunet se pobaveně zasmál vysokým Hermíniným hlasem.

Harry mrknul do zrcátka a do smíchu mu nebylo. Tvář, co tam viděl, potřebovala oholit, pokud pomínete problém s ekzémem a jedním doruda zbarveným jebáčkem v půli nosu.

„Bezva,“ ulevil si zarostlý rzek Harryho hlasem.

„Třeba ti to nezůstane,“ šklebí se tlouštík pisklavým dívčím hlasem.

„V to doufej spíš sama,“ odsekne Harry a dumá, jestli bedar vy máčknout nebo ne.

Do toho se ozve Rob. Přidušeným hlasem povídá, že by měli raději jít a v tu chvíli jim to znělo tak nějak logicky. Navěsili na sebe hábity v barvách Zmiježeru. Hůlky zastrčili do kapes. A vyrazili.

Plížili se chodbami za dalším dobrodružstvím.

Už byli blízko kolejí Zmiježeru, když se Harry ptá, jestli přece jen nějaká obrana není. „Proti sexuální magii,“ dodá, když ti dva na něj nechápavě civí.

„Jo,“ přisadí si hubeňour Robovým hlasem. „A taky by bylo dobrý, abysme sami nějaký zaklínadla znali.“

„Co jsem věděla,“ mračí se cvalík podrážděně, pisklavý hlas se k němu vlastně hodí, „jsem vám řekla. Musíme prostě improvizovat.“

Do bujaré nálady to mělo daleko.

Výkvět temné budoucnosti kouzelnického světa, tihleti floutci a slečinky z lepších, čistokrevných rodin prakticky nepromluvili. Oči jim tékaly, tváře pobledlé. Maskované trojici celkem nečinilo problémem se včlenit a předstírat, že ať přijde cokoli, není to jejich starost.

Ostatně, nebyli v tomhle předstírání sami.

Celkem brzy začali studenti mizet. Oproti zákazům, co panovaly ve škole, se přemísťují. Jak když zhasnete siluetu postavy, která tady je a blik, je pryč.

Blik, blik, blik. Blik.

Naši vetřelci se vmáčkli do skupinky s nervózně se hihňajícími trojčaty. Ani jednou by ta holka nebyla moc hezká, takhle třikrát byla aspoň zajímavá.

Blik.

Byli v místnosti, kde se vyučují lektvary. Až na to, že tam nic neublalo, lavice byly přiražené ke zdi a podlaha docela netypicky pokrytá měkkými koberci, na několika místech dokonce ve více vrstvách.

Na ten koberec si všichni přidřepi a polehali.

Blik. Blik, blik.

Konečně se přenesla i profesorka. Leticie Bobříková. Až na to, že vůbec nevypadala jako to nenápadné, plíživě se pohybující stvoření, které vídali Harry, Rob a Hermína na svých hodinách.

Červené, jen velmi málo zahalující šaty. Zářivé blond vlasy, modré oči vybledlé do jakési...

„To je...“ škytne Harry v převleku zarostlého zrzka.

„Jo,“ ozve se Hermínin hlas. „Taky jsem ji poznala. To ona tě přepadla na chodbě...“

„Pssst, tiše,“ okřiklo je některé z trojčat. Pohled ale pořád upřený k blondaté Bobříkové.

Brzy mělo být jasné, že na dlouhé výklady tento člen učitelského sboru není.

Leticie šlehla hůlkou: „Exvestitus“ a stojí docela nahá. Perfektně tvarovaná, jemné opálení, hladká pokožka. Nebylo by fér tvrdit, že zakuklená trojice si medailónku všimla hned, třebaš to bylo jediné, co na sobě měla.

Medailónek měl nažloutlou barvu a měkce pulzoval.

Bobříková ukázala na jakéhosi studenta, který byl zrovna nejbliž.

„Accio, Erecto, Exvestitus,“ vykřikne Leticie. To už onen mladík letí za ní, asi jako když po někom hodíte plyšáka. Ještě za letu mu odpadnou knoflíky z puntu a z toho puntu vystřelí krátký růžový bambus jako zátka ze šampaňského. Pokud by se tedy ta zátka zarazila v hrdle. A před profesorku už tvrdě dopadne na záda nahý jako pulec.

Tahle bambusová zátka se tedy v hrdle zarazila. Vážená profesorka Bobříková si cpe do úst kousek svého studenta, jako by tři dny nejedla. Žmoulá a saje a líže, a protože, nezapomínejme, jsme ve škole, ostatní studenti se jí snaží pilně napodobit.

Drako Malfoj se pustil do křížku s Pency Párkinsovou. Ručně se obtěžoval sundat jí kalhotky a teprve pak vytáhl svou hůlku.

Obě, abychom byli přesní.

Tou dřevěnou zamával, s tou druhou jen mířil.

„Centrifugalis,“ zamumlá a Pency se rozjedou kolena daleko od sebe. Když pak ještě použije kouzlo na přivolání vody a vlhkosti vůbec, vecpe se do ní a slastně chrochtá.

Hůlky se pak chopí ona, mávne, cosi zašeptá a objeví se ruka v kožené rukavici.

První rána se nepovede a překvapený Drako obdrží parádní facku, jen to mlaskne. Teprve napodruhé se Pency kouzlo zdaří a jeho pravidelné kolébání tam a zpět doprovází pleskání vyčarované ruky na nahý zadek.

Zase jinde v rohu si bere jakousi blondýnu zezadu Greg Gojl. Několikrát se pokusí o zpomalovací kouzlo, ale za chvíli je jasné, že tohle prohrál.

„Orgasmo!“ šlehnul holce nad zády a v ten moment se prohne jak kočka a táhle zasténá.

Také Greg zasténá, stihl to na poslední chvíli.

Pak se odvalí a s funěním se ptá, jaký byl.

Profesorka Bobříková se tu nechá obskakovat jako toulavá čuba, jen sama poroučí, nakazuje a obslouží se.

Medailónek houpající se na jejím krku povážlivě žloutl.

Je zřejmé, že ani naše trojice dobrodruhů nemá úniku.

Nejhůř asi dopadla Hermína. Když se k ní začala jedna z trojčat lísat, docela nahatá, tloušťk sípavě vysokým hláskem zahuhlal, jestli by si nemohli jen tak povídat.

Slovo dalo slovo, přičemž to, které mířilo a přesně zasáhlo Hermínu v těle toho cvalíka, znělo „Erecto“.

V ten moment sebou Hermína práskla o zem, až to žuchlo. Dočista omdlela. Na takový odliv krve z mozku nebyla zvyklá.

„Já sám,“ špitne blondák Robovým hlasem, když viděl, jak dopadla Hermína. Šmátnul si do kalhot a plačtivě šeptal, nikoli holce, která už nad ním netrpělivě stála, rozkročená, ruce v nahý bok.

Šeptal docela cizímu náradíčku: „Neboj, to zvládnem.“

Harry byl rychlejší než poslední z trojčat.

Namířil na ni a vyslovil odzbrojující „Expeliarmus“.

Pak se k ní sklonil, vzal jí za ruku a něžně povídá, jestli už jí někdo řekl, jak má nádherné oči. A také půvabné vlasy. A jak krojené rty!

Nevšímal si jejího zmateného „Cože?!“ a žvatlal něco o kráse niterní.

Nějak v tenhle moment se probrala Hermína. Nahmatala hůlku, namířila na tu divoženkou, která na ní jezdila jak na koni, div že jí nezlomily kyčle.

„Depulso!“ vykřikne a holka, co na ní rajtovala, odlítne jak snítko prachu v průvanu.

Pak bezmocně zírá na tu nachovou, lesklou věc, která jí rostla pod pupkem a jako by z ní vysávala energii. Nebylo to tak úplně nepřijemné.

Hermína si v hlavě probírala jedno kouzlo za druhým, hned každé zase zavrhla.

Až to začalo vypadat, že se problém sám zmenšuje. Ta věc, která už tak horce nepulzovala, se scvrkla. Jenže místo, aby se plandavě přilepila ke stehnu, zmizela docela.

Co se tam objevilo, to důvěrně znala a rychle si intimní partii překryla hábitem.

„Měníme se zpátky, Harry,“ zašeptala a pokusila se vyškrábat na nohy.